

Christus in/onder U, de hoop der heerlijkheid (Col 1:27)

Overpeinzingen (door Peter Grim (VPE))

Hieronder wat vragen met de bedoeling de aandacht te vragen voor de genade waarin wij mogen bewegen en tegelijk ons meer afhankelijk mogen maken van openbaring door de Geest. En dat dan niet als iets zweverigs, maar de concrete overtuiging die juist alleen de Geest ons kan aanreiken zoals dit ook in de Schrift met name in Handelingen gebeurde.

1. Geloofswerking door de eeuwen is meer dan theologie alleen.
De kerkgeschiedenis laat uiteenlopende theologische lijnen en op elkaar reagerende theologen zien.

Waar zijn al die mensen die de afgelopen vele eeuwen – vooral als ongeletterden - de kerken bezocht en gevuld hebben, onder het woord gezeten hebben. Hoe zouden velen van hen in staat moeten zijn te beoordelen of de hen gepresenteerde prediking en onderwijs hen tot redding en verlossing zou strekken? Welke dialoog vindt plaats tussen hoofd en hart? Het geweten? Wat is hier voor God belangrijk.

Hebben we altijd de rolverdeling God en de mens goed gezien?

2. Nu echter de meesten van ons wel kunnen lezen, de Bijbel in een veelheid van vertalingen beschikbaar is blijft daar toch de worsteling hoe om te gaan met de theologische wissels en kruispunten rond de kennis van en over God. Zekerheid omtrent redding en het licht op de vele ethische en morele keuzes.

Welke kerk heeft de het meest de juiste leer? Is dat überhaupt wel mogelijk? En waarom is waarheid als concept zo alles overstijgend geweest?

Wat als het angst is dat ons gescheiden houdt?

- a. Angst om onze redding te verliezen? Is het gebed: 'O Here, wees mij zondaar genadig?' goed genoeg?
Is juist die angst een aanwijzing dat Christus toch nog niet dichtbij genoeg gekomen is?
- b. Angst het misschien toch bij het verkeerde eind te hebben, of: de ander heeft op een punt gelijk, waardoor vaste overtuigingen en ingenomen posities zouden kunnen wankelen en daarmee ook onder druk komen te staan?
- c. Angst voor vervolging, of angst niet meer serieus genomen te worden door de seculiere wereld?
- d. Angst die muren bouwt in plaats van bruggen. Is de angst voor de ander niet een teken dat er ook angst is naar God? Immers, hoe weten we zeker dat God het wel met onze theologie eens zal zijn? Misschien tellen voor God primair toch andere dingen?
- e. Wie is mijn broeder/zuster? Bepaal ik dat? Of Christus? (Mt 25)

Welke angst(en) herkennen we, plagen ons het meest? Wat is de tegenhanger van angst? En wat betekent dat voor ons?

3. Een wellicht nog grotere uitdaging die hier op aansluit is het aanvaarden van geestelijk, ambt dragend gezag.
'Wie denk je wel dat je bent' versus het in geloof aanvaarden van Godvrezend, integer en bevestigd leiderschap. Zie de worsteling bij Paulus bij dit onderwerp.
Zijn ambt, positie en bediening los verkrijgbaar?

Hoe ver reikt het principe van een primus inter paris? Ook tot Rome, Antiochië, Constantinopel? Of wordt

Christus in/onder U, de hoop der heerlijkheid (Col 1:27)

dat toch té spannend? En waarom dan?

Worden mensen en hun tradities niet net iets te makkelijk af geserveerd op grond van een onderdeel van hun denken of belijden, zijn of verleden. Herkennen we (groeps)karikatuur denken als middel om niets te hoeven doen met de gedachten/waarden van de ander? Of om het eigen huis te profileren?

Hiertegenover staat de kerkgeschiedenis die ons laat zien, dat Christus door alles heen Zijn Kerk nooit verlaten heeft ondanks ons lek en gebrek en dat er nog steeds navolging is.

Waarom zijn we hier? Een verlangen die ene kudde onder die Ene Herder te zijn? Spannend?

Die Ene Herder heeft ervoor gekozen om kwetsbare eerste discipelen aan te wijzen en tegen hen gezegd: 'als zij Mijn woord bewaren, zullen ze ook jullie Woord bewaren'. (Joh 15:20)

Ik geloof dat door samenwerking en samenvoeging van tradities en overtuigingen vanuit een gemeenschappelijk gekozen basis die recht doet aan de groot- en grootsheid van God en het volbrachte werk van Zijn Zoon Jezus Christus, in staat zal zijn dienstbaar te zijn aan de kerk als geheel. Hierin moet iedereen erkennen dat er kwetsbaarheden zitten in elke traditie. Geen eenheidsworst, maar eenheid in verscheidenheid maar wel onder uiteindelijk één dak.

'Echt niet!', zal misschien een eerste reactie zijn. En waar komt die reactie nu vandaan. 😊

Getuigt een simpelweg kiezen voor de eigen theologie, het hameren op het recht op soevereiniteit in eigen kring van zicht op Christus en Zijn kerk van alle eeuwen en alle plaatsen?

Kan het afzetten tegen andere tradities betekenen het afzetten tegen Christus handelen met Zijn Kerk?

Wie is integer, wie streeft niet meer een eigen agenda na? Wie laat in woord en daad zien dat de Missio Dei boven alles staat en gaat? Er zijn onvolmaakte edoch erudiete mensen onder ons, die in deze beschrijving passen.

Het geloof dat eenheid in de kerk mogelijk is, wordt ons gegeven door het bekende gebed van Jezus in Johannes 17, maar ook door de tekst boven deze overpeinzing.

Het feit dat we hier zo bij elkaar zijn, en Christus daarbij in ons midden wil, kan en w.s. ook zal zijn, doet mij de hoop en verwachting uitspreken, dat we dicht bij een doorbraak zouden kunnen zitten.

De kerk zal altijd divers zijn en blijven. Maar we kunnen wel leren van het verleden, in volle dankbaarheid aan Christus die deze wereld, Zijn kerk en Zijn Volk nooit verlaten heeft en dat ook niet van plan is. We kunnen erkenning geven aan het feit, dat Jezus met ons meegelopen is, en Zijn kerk nog steeds draagt binnen het besef dat er maar één werkelijkheid is.

Onze hulp is in de Naam des Heeren, die hemel en aarde gemaakt heeft. Als Hij de hemel en de aarde gemaakt heeft, dan is Hij zeker in staat om Zijn kerk rond zich te verzamelen.

Allen Gode bevolen!